

χροτέρα τοῦ λευκοῦ σαλίου τοῦ καλύπτοντος τὸ παγωμένον σῶμά της.

Μετὰ τὴν χεῖρα συγκρατεῖ τὴν καρδίαν της· πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὰ πάντα περιστρέφονται ὡσεὶ ἀνεμοστρόβιλος. Δὲν χαιρεῖ τρέμει.

Ἀκούει τὰ βήματα οὐχὶ μόνον τοῦ Ροβέρτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων. Τί τρέχει; Τί τὴν περιμένει;

Κρύπτεται εἰς τὴν γωνίαν· ἐκ τοῦ τρόμου ἡ καρδία της διαρρηγνύεται. Δὲν φαντάζεται ὅτι πλησιάζει ἡ χαρὰ· διότι εἰς τὴν φυλακὴν μανθάνει τις νὰ μὴν ἐλπίζει, ἀλλὰ νὰ φοβῆται.

Ἡ κλεῖς ἠκούσθη στρεφόμενη εἰς τὸ κλεῖθρον. Ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ δυστυχὴς γυνὴ ῥίπτεται, ἀφήσασα ἀγρίαν φωνὴν ἐνθουσιασμοῦ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της. Δὲν βλέπει ὅτι καὶ ἄλλοι εὐρίσκονται ἐκεῖ, ὅτι καὶ ἄλλα γυναικεῖα δάκρυα ἐνοῦνται μετὰ τὰ ἰδικά της καὶ ὅτι ὁ ὑπερήφανος γέρον ἐλησμονήσῃ καὶ τὰ πλούτη του καὶ τὸν τίτλον του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Αἰσθάνεται μόνον ὅτι τὴν ἐναγκαλιζέται ὁ Ροβέρτος καὶ ὅτι εἰς τοὺς γλυκεῖς, ἀλλὰ μελαγχολικοὺς ὀφθαλμοὺς του λάμπει σπινθήρ εὐτυχίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σφίγγει τις τὴν χεῖρά της, καὶ ἡ αὐτὴ γερωνικὴ μορφή, ἣτις ἄλλοτε τὴν ἐθεώρει μετὰ σαύτην ὑπερήφανον σκληρότητα, τώρα κύπτει πρὸς τὴν χεῖρά της καὶ ἐναποθέτει ἐπ' αὐτῆς φίλημα μεγίστην ἐκφράζον ὑπόληψιν.

— Κόρη μου, λέγει ὁ γέρον μετὰ τρεμοῦσης φωνῆς, ὅλη ἡ ζωὴ μας, εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ καθιερωθῇ εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὸν ἡρωισμόν σου καὶ ἂν δὲν δύναμαι νὰ δηλώσω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι ἐδῶ εὐγενὴς γυνὴ ἐξηγόραζε τὸ σφάλμα τοῦ συζύγου της, τουλάχιστον θὰ ἐδώσω ἀφορμὴν νὰ τὸ μάθῃ. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχωμεν ἄλλο νὰ σοὺ προσφέρωμεν, εἰμὴ τὴν ἀγάπην μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Ζένη βλέπει μετὰ ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς τὸν ταπεινῶς χαιρετῶντα αὐτὴν Ράλφ καὶ τὸν ἐν στολῇ γέροντα ὑπάλληλον, ὅστις, μετὰ φωνὴν συγκεκνημένην, ἐκπληρῶν ζήρᾶν διατύπωσιν, τῇ ἀγγέλλει ὅτι τῇ ἐδόθη χάρις καὶ ὅτι εἶναι ἐλευθέρη. Εἰς τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἄγγελμα λιποθυμεῖ καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

Συνελθούσα αἰσθάνεται αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἐννοεῖ ὅτι ἀπέκτησεν ἀγάπην ἐφ' ὅλης της τῆς ζωῆς.

Ἡ δὲ εὐρίσκεται εἰς τὸ μικρὸν, ἀλλὰ εὐμαρὲς δωμάτιόν της, τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον εἶναι ἡμιάνοικτον καὶ ἄνευ κιγκλίδων· πλησίον της δὲ ἴσταται ἡ μήτηρ τοῦ συζύγου της — ἀπὸ τοῦδε καὶ ἡ ἰδικὴ της — τῆς ὁποίας αἱ τρέμουσαι γηραιαὶ χεῖρες τὴν σφίγγουν ἰσχυρῶς καὶ δι' ἀγαθοῦ καὶ θεραπευτικοῦ βλέμματος τὴν παρατηρεῖ μετὰ μερίμνης καὶ τρυφερότητος. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη θερμῶς εὐγνωμονεῖ δι' ὅ,τι ἐπραξεν ἡ συζυγικὴ.

Ἡ Ζένη αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἐντελῶς ὑγιᾶ καὶ γελῶσα ἀναμιμνήσκει τὸ παρελθόν. Τί τάχα ἐκτακτὸν ἐπραξε; Ἐνῶ δὲ ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, τὸ βλέμμα της συναντᾷ τὸ κάτοπτρον. Ἰδικόν της εἶναι αὐτὸ τὸ πρόσωπον, τὸ τὸσον ἰσχυρόν, ὡχρόν, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καταβεβλημένους ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τῶν δακρύων; Καὶ αἴφνης ἀναπολεῖ εἰς τὴν μνήμην της πόσον σκληρῶς ὑπέφερε.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς γηραιᾶς γυναικὸς:

— Τέκνον μου, πῶς ἠδυνήθης νὰ εὕρησῃς τόσῃν ἀνδρίαν, ὥστε νὰ ὑποφέρῃς ἀντ' αὐτοῦ τὴν ποινήν; ἡ καρδία της τῇ ὑπαγορεύει ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἠξέυρεις, μῆτερ, ὅτι ὅταν εἶδον τὸν Ράλφ ἐκτάδην, ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ τὸν Ροβέρτον μετὰ ὀφθαλμοὺς ἐκφράζοντα παράφρονα τρόμον, πίπτοντα εἰς τοὺς πόδας μου μετὰ λυγ-

μοῦ, ἠσθάνθην ὅτι οὗτος δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντιβῇ εἰς ὅ,τι τὸν ἐπερίμενε. Ἐνεδύθην τὴν θέσιν του· ἀπέσπασα τῆς χειρὸς του τὸ πολὺκροτον, καὶ, κατ' εὐτυχίαν, μετ' εἶδον κρικοῦσαν αὐτό. Οὕτως ἠδυνήθην νὰ ἀναγκάσω τὸν Ροβέρτον νὰ μετ' ὑπακούσῃ, καὶ νὰ σωθῇ ὅχι μόνον ἡ τιμὴ του, ἀλλὰ καὶ τὸ λογικόν του· καθότι, πίστευσόν με, μῆτερ, δὲν ἠθέλην ὑποφέρει ἀβλαβῶς, ὅ,τι ἐγὼ ὑπέφερα. Μήπως οἱ ἄνδρες γνωρίζουν νὰ ὑποφέρουν;

— Ἀλλὰ γνωρίζουν νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ εὐγνωμονοῦν καθ' ὅλην τὴν τὴν ζωὴν, εἶπεν εἰσελθὼν ὁ Ροβέρτος.

Καὶ ἔπεσε γονυκλινής.

B.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ Η' ἔτος. Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

Εἰς τὸ προσεχές

Γεωργίου Πραδέλ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

ΕΚΤΕΝΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1892 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Σ'

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἃς εἰκονίζεται ἐν μικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπιτηδῆς κατασκευασθέντων ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἦτοι: διηγήματα, ἠθρογραφίαι, ποιήσεις, ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραματῖα, διαλογὰς, χαρακτήρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαιροῦς, ἐπιγράμματα, σκαλαθύσματα, γλωσσικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται ὑπὲρ τοὺς 50, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ἼΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1892

ἦτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρότων Ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντροῦται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφροσύνη συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριστάτας σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν μικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 5

Διὰ τὰς ἐπαρχίας

ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 3, 50 — ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ ΦΡ. 4, 50.

Ἡ Διεθνήσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδεχέται νὰ ἀποστείλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.